

opusdei.org

Nekur neesmu redzējis stiprāku ticību kā pie vajātajiem katoļiem Ķīnā

Intervija ar tēvu Stefanu
Aranazu (Esteban Aranaz),
Svētā Krusta priesteru
apvienības biedru, kurš nupat
atgriezies no kalpošanas 6 gadu
garumā Taivānā un
kontinentālajā Ķīnā.

8.06.2009

Ķīnas vidienē, uz ziemeļiem no Pekinas spāņu priesteris pasniedz teoloģijas nodarbības vecā saldējuma fabrikā. Ir plkst. 2 naktī. Studenti kāri tver katru viņa vārdu lekcijā par katoliskās baznīcas katehismu. Viņi zina, ka tik drīz atkal nedzirdēs ko tamlīdzīgu.

Pēc nodarbības viņi visi atgriezīsies mājās un nākošajā dienā tāpat kā pārējie dosies uz darbu. Tikai viņi paši un neliela ticīgo grupa zina, ka viņi ir semināristi Ķīnas vajātajā Baznīcā. Savukārt viņu pasniedzējs Estebens Aranazs ņems savu ģitāru un turpinās spēlēt savu „ceļojošā muzikanta” lomu.

Ceļojumā pa Ķīnu viņu gaida daudzi „koncerti” - nodarbības semināristiem, rekolekcijas, Mises nelielām grupām, priesteru apmeklēšana. „Parasti naktīs, kad policija nenovēro. Bailes? Tās būtu

nevietā. Nē, man nekad nav bijis bail,” saka priesteris.

Estebens Aranazs ir diecēzes priesteris, kas pieder Svētā Krusta priesteru apvienībai. Šo apvienību dibinājis Sv. Hosemarija Eskriva, un tā ir saistīta ar Opus Dei. Sešus gadus viņš ir nodzīvojis Taivānā un bieži ceļojis uz kontinentālo Ķīnu. Tagad viņš ir atgriezies Spānijā, lai kļūtu par savas diecēzes Tarazonas galvenā semināra rektoru.

Kāpēc jūs pārcēlāties no Tarazonas uz Taivānu?

Kungs mani uzvedināja uz šo domu pamazām. Mēs saņēmām ziņas no kādas mūsu diecēzes māsas, kura dzīvoja klosterī Taivānā. Kļuva skaidrs, ka tik daudzi cilvēki tur vēl joprojām nepazīst Kristu.

1999. gada Ziemassvētkos es uzaicināju kādu jaunu ķīniešu draugu savā draudzē. Viņa juridiskā

un nodarbinātības situācija Spānijā nebija visai laba. Jans nebija kristietis, bet viņa sirsnīgums un patiesums ļāva viegli ar viņu iedraudzēties. Ziemassvētku vakarā mēs bijām baznīcā, un viņš palīdzēja man sagatavoties pusnakts Misei. Ieraudzījis Jēzus bērniņa figūru, Jans teica, ka šis Bērniņš „stāsta” viņam trīs lietas: „Pirmkārt, ka Viņš nāk no debesīm un nav tāds, kā mēs; otrkārt, tā kā Viņš ir maziņš, viņam ir Māte, kas Viņu ļoti mīl; treškārt, Viņa rokas ir atvērtas, jo Viņš mīl ikvienu.”

Es nezināju, kā lai Janam izskaidroju Ziemassvētku nozīmi, bet izrādījās, ka tas nemaz nebija nepieciešams. Viņa vienkāršie, bet tajā pašā laikā ļoti dziļie vārdi mani aizkustināja, un es domāju: „Jēzu, cik daudzi cilvēki Ķīnā Tevi nepazīst.” Kopš šī brīža manī bija liels nemiers, kas mudināja doties uz Ķīnu. Es sāku to nopietni pārdomāt 2000. gadā, kad Jānis Pāvils II izteica mums

pamudinājumu: „*Duc in altum!*
Dodieties dziļākos ūdeņos!” Šie vārdi
nepārtraukti skanēja manā galvā.
Tajā pašā laikā mani aizkustināja
vēstule, ko Opus Dei prelāts rakstīja
trešā gadu tūkstoša sākumā, aicinot
dēlus un meitas izvirzīt pārdrošākus
mērķus savam apustulātam.

Bet jūs jau bijāt priesteris...

Jā, bet tas tomēr nelikās pietiekami.
Man bija jāpieņem lēmums. Savā
ceļojumā uz Romu es lūdzos pie Sv.
Franča Ksavjēra relikvijām. Šis
svētais atstāja visu, lai dotos uz Āziju.
Es lūdzos Kungam: „Dod man
skaidru zīmi, ja vēlies, lai es dotos uz
Ķīnu. Tas nav viegls lēmums.” Tiklīdz
es izgāju no baznīcas, mani uz ielas
uzrunāja kāda māsa no Āzijas un
teica: „Lūdzu, lūdzieties par manu
zemi - Ķīnu.” Es uz vietas sastingu un
atbildēju: „Jūs nemaz nenojaušat, cik
ļoti es lūdzos, māsa.” Tā bija zīme,

kuru es gaidīju. Nu man vairs nebija atkāpšanās ceļa.

Kad es to pastāstīju savam bīskapam, viņš mani pilnībā atbalstīja. „Es nevaru atteikt kalpošanu vispārējai Baznīcai,” viņš teica. Un es joprojām esmu viņam par to pateicīgs.

Kā jūs iesākāt savu darbību?

Tas, protams, bija grūti. Pirmos divus gadus manas dienas saturs bija Mises svinēšana, ķīniešu valodas mācīšanās, kā arī ikdienas lūgšanas un Rožukronis. Mise man deva ļoti daudz, jo es sāku apzināties to kā dienas svarīgāko brīdi. Tā kā es nevarēju darīt neko citu, tad es lūdzos, daudz lūdzos par cilvēkiem, ar kuriem pagaidām vēl nevarēju kontaktēties.

Vai jūs cietāt no vientulības?

Nē, es nekad nejutos viens. Kā Svētā Krusta priesteru apvienības loceklis

es varēju apmeklēt Opus Dei centru Taipejā, lai saņemtu formāciju un garīgo vadību. Tur es saņēmu spēku, lai nezaudētu drosmi. Tāpat lielu garīgo atbalstu man deva manas ģimenes un daudzu draugu lūgšanas.

Visbeidzot pēc šiem diviem gadiem Taipejas arhibīskaps man uzticēja draudzi ar 120 cilvēkiem. Tā bija Dievmātes Brīnumainā Medaljona draudze. (Šis garīguma veids ļoti patika Sv. Hosemarijam.) „Kuram priesterim es asistēšu?” es pajautāju. „Jūs būsi vienīgais priesteris,” viņš atbildēja. Es ar nepacietību vēlējos uzsākt darbu. Pirmās homīlijas ķīniešu valodā bija pilnīga izgāšanās. Bet, paldies Dievam, ticīgie bija ļoti saprotoši un ļoti daudz man palīdzēja.

Kāda ir taivāniešu ticība?

Jāsaprot, ka Taivānā, valstī ar 23 miljoniem iedzīvotāju, tikai 1 % ir katoļi. Taču viņi ir ļoti lepni par to,

ka ir katoļticīgi un ļoti dzīvi izjūt savu piederību Baznīcai. Manā kalpošanas laikā notika 32 atgriešanās. Ar īpašu prieku es atceros kādu 58 gadus vecu vīrieti, kas slimoja ar vēzi. Viņa ģimene bija katoļticīga, bet viņš bija vienmēr bijis neticīgs. Man piezvanīja no slimnīcas, ka viņš vēlas nokristīties. Es atceros, kā uzdevu viņam jautājumus par ticības patiesībām: „Vai tici Dievam Tēvam, vai tici Dievam Dēlam?...” Un viņš noteikti atbildēja, satverdams manu krucifiksu: „Es ticu!” Kad es grasījos doties prom, viņš lūdza, vai nevarētu paturēt manu krucifiksu. „Tagad tas ir mans vienīgais mierinājums,” viņš teica. Drīz pēc tam viņš nomira lielā mierā.

Apmeklējot slimniekus, es bieži domāju par Sv. Hosemariju, kā viņš gatavojās Opus Dei dibināšanai, apmeklējot mirstošos Madrides slimnīcās. Es ļoti labi pazinu visas

Taipejas slimnīcas. Tur es izdalīju Slimnieku sakramentu, kristīju un pat laulāju cilvēkus.

Kā jūs izskaidrojat katolisko ticību neticīgajiem?

Taivānieši kopumā izturas pret ticību ar lielu cieņu, tāpēc ir viegli ar viņiem par to runāt. Pēdējos trijos gados mums bija Kristus Miesas(*Corpus Cristi*) procesija pa pilsētas centrālo daļu. Draudzes cilvēki sagatavoja rakstainu paklāju no daudzkrāsainiem rīsa graudiem. Tā bija lieliska iespēja izskaidrot cilvēkiem par Euharistiju.

Kad tuvojās Ziemassvētki, es vēlējos uzstādīt Betlēmīti kādā publiskā vietā. Šī tradīcija dod iespēju stāstīt cilvēkiem par Kristu. Viena no Taipejas lielākajām bankām atradās tieši blakus katoļu baznīcai. Pie šī debesskrāpja ieejas bija neliels dārziņš. Tā bija ideāla vieta. Es lūdzu divus draudzes ticīgos mani pavadīt,

kad es devos runāt ar atbildīgo.
Pirms došanās turp mēs lūdzāties
Esi sveicināta, lai viss labi izdotos.
Bija 12. decembris, Gvadelupes
Dievmātes svētki.

Beigu beigās mēs ne vien varējām
tikties ar ēkas administratoru, bet
viņš uzreiz deva mums atļauju
uzstādīt Betlēmīti un turklāt vēl
apmaksāja tās uzstādīšanu.

Šī reliģiskā tradīcija daudziem
cilvēkiem likās pārsteidzoša. Taču
kopš tās reizes Betlēmīti tur uzstādīja
katru gadu. Tā bija brīnišķīga iespēja
mācīt par Jēzu.

**Taču jūsu sākotnējais nodoms bija
doties uz kontinentālo Ķīnu.**

Un es varēju turp doties! Kad biju
pietiekami labi apguvis ķīniešu
valodu, es sazinājos ar dažām
vajātajām jeb „pagrīdes” baznīcas
kopienām un varēju viņus apmeklēt.
Man pat radās iespēja apciemot

dažus kristiešus, kas dzīvo uz ziemeļiem no Lielā Ķīnas mūra. Pēc iepazīšanās ar viņiem es varu teikt, ka nekur neesmu redzējis stiprāku ticību kā starp šiem vajātajiem Ķīnas katoļiem. Tā ir ticība, kas šķīstīta caur Krustu, caur ciešanām. Viņi man tik daudz ko iemācīja. Piemēram, kad mēs svinējām Euharistiju agri no rīta mājās pie kāda no viņiem, šo cilvēku dievbijība bija tik aizkustinoša. Viņiem Mise patiešām ir dārgums.

Bīskaps, kurš bija bijis cietumā, bet pašlaik atrodas mājas arestā, man teica: "Lai Baznīca varētu augt Ķīnā, svarīgas ir trīs lietas: lai mēs nekad nebaidītos, lai mēs ticētu un lai mūsu priesteri būtu labi sagatavoti. Tad viss pārējais notiks pats no sevis."

Šim bīskapam pieder bāreņu nams ar 72 pamestiem un slimiem bērniem, kurus atrada uz ielas. Ķīniešu priesteri ir varonīgi.

Kā varam palīdzēt baznīcai Ķīnā?

Ar lūgšanām.

Tas ir viss?

Bet nepietiek lūgties tikai par baznīcu. Mums tāpat ir jālūdzas arī par Ķīnas valsts vadītājiem, lai viņi atgrieztos. Tāpat ir vajadzīga nauda, lai palīdzētu ķīniešu priesteriem, kuri var atbraukt uz Eiropu, lai saņemtu apmācību. Es arī palīdzu atbalstīt Guan Ming („Skaidrība”) fondu, kas nodrošina grāmatas pagrīdes semināristiem Pēdējā laikā mums ir izdevies nosūtīt viņiem pirmo Sv. Akvīnas Toma kopoto rakstu tulkojumu ķīniešu valodā, *Summa Theologiae* un citus darbus.

Un tālāk?

Manas Spānijas diecēzes bīskaps ir atvēris semināru un iecēlis mani par rektoru. Tā nu es esmu atgriezies Tarazonā, lai šeit turpinātu kalpot

Baznīcai. Taču, kaut arī esmu
pametis Ķīnu, mana sirds joprojām ir
tur.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/nekur-neesmu-redzejis-
stipraku-ticibu-ka-pie-vajatajiem-
katoliem-kina/](https://opusdei.org/lv-lv/article/nekur-neesmu-redzejis-stipraku-ticibu-ka-pie-vajatajiem-katoliem-kina/) (4.04.2026)